

Arrest

nr. 194 814 van 10 november 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 7 juli 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 juni 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 juli 2017 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Guineese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 5 januari 1990.

Op 13 december 2016 vraagt de verzoekende partij de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aan, in hoedanigheid van echtgenote van een Nederlandse onderdaan.

Op 9 juni 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 13/12/2016 werd ingediend door:

*Naam: C.[...] Voornaam: S.[...] Nationaliteit: Guinee
Geboortedatum: 05.01.1990 Identificatienummer in het Rijksregister: [...]
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...]*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Overwegende dat een buitenlandse authentieke akte in België door alle overheden wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht.

Overwegende dat volgens artikel 46 van het WIPR de voorwaarden om het huwelijk te erkennen voor elke echtgenoot bepaald worden door de Staat waarvan hij bij het voltrekken van het huwelijk de nationaliteit heeft.

Overwegende dat in dit geval, volgens artikel 3, §2, 1° van het IPR, de Nederlandse nationaliteit van de echtgenoot van betrokkene in rekening wordt genomen.

Overwegende dat voor een Nederlandse onderdanen, het Nederlands burgerlijk wetboek polygamie verbiedt (Artikel 33, boek 1) en dit dit in overeenstemming is met het Belgische burgerlijk wetboek (art.147 BW)

Volgens het RR van de Nederlandse referentiepersoon: T., S.[...] deed hij een Wettelijke samenwoonst met: K., Z. [...] deze werd geregistreerd op 17.12.2013 te Antwerpen.

Pas op 22.06.2016 werd deze eenzijdig stopgezet te Antwerpen. Intussen huwde betrokkene echter met de referentiepersoon op 23/12/2015 te Guinée.

Hieruit blijkt dus op het moment van het huwelijk dat de referentiepersoon een wettelijke band had met iemand anders.

Vandaar dat de dienst Vreemdelingenzaken het huwelijk tussen betrokkenen weigert te erkennen, dit overeenkomstig art. 21 van de IPR-code.

Het huwelijk opent bijgevolg geen recht op gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van gemeenschappelijke minderjarige kinderen is hier geen sprake, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Betrokkene en zijn partner zullen een andere manier moeten vinden, voorzover zij de relatie wensen verder te zetten, om hun gezinsleven uit te bouwen/te beleven.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.1.1. De verzoekende partij licht als volgt haar middel toe:

“Artikel 8 EVRM bepaalt dat:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen

Artikel 8 van het EVRM waarborgt het recht op een gezins- en privéleven. Dit houdt in dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé-leven, familie- en gezinsleven.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T.I Finland, § 150).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Aan het bestaan van een gezinsleven, of aan de hechtheid hiervan kan niet getwijfeld worden.

Verzoekster vormt al jaren een koppel met de heer S. T. [...], en woont ondertussen ook samen aan de [...].

Verwerende partij was op de hoogte van dit gezinsleven.

Op 13 december 2016 diende verzoekster immers een aanvraag tot gezinshereniging met de heer S. T. [...] in.

Het loutere feit dat verwerende partij meent dat het huwelijk tussen verzoekster en haar Nederlandse partner niet erkend kan worden, wil niet zeggen dat verzoekster geen gezinsleven met deze partner heeft uitgebouwd. Ook een feitelijk koppel kan een gezinsleven opbouwen dat onder de bescherming van artikel 8 EVRM valt.

Nu vaststaat dat er wel degelijk sprake is van een gezinsleven, en verwerende partij op de hoogte was van dit gezinsleven, moet er gekeken worden of er sprake is van een inmenging in dit gezinsleven.

In casu betreft het een eerste maal dat toelating tot verblijf wordt verzocht, en dient er bijgevolg geen toetsing te gebeuren aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM. In dit geval moet er wel volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op een privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en ontwikkelen. Dit gebeurt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er sprake van een schending van artikel 8 EVRM.

Het EHRM heeft er reeds op gewezen dat artikel 8 van het EVRM in dit geval wel positieve verplichtingen met zich kan meebrengen die inherent zijn aan een daadwerkelijk respect voor het familie- en gezinsleven en dat de principes die op dergelijke, verplichtingen van toepassing zijn, vergelijkbaar zijn met de principes die de negatieve verplichtingen, zoals bepaald in artikel 8, tweede lid van het EVRM. Bijgevolg moet voldaan zijn aan het legaliteitscriterium en aan de fair balance-toets.

In casu blijkt uit niets dat verwerende partij een evenredigheidstoets in overeenstemming met artikel 8 EVRM zou gevoerd hebben. Artikel 13 EVRM (het recht op een effectief rechtsmiddel) vereist dat het om een reële proportionaliteitstoets gaat, en niet om een louter formalisme (EHRM, Razat. Bulgarije, nr. 31465/08, 11 februari 2010.).

Het enige dat verwerende partij vermeldt in de bestreden beslissing omtrent verzoeksters' gezins- en familieleven, is het volgende:

"Veder, wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is het bevel het enige alternatief. Betrokkene en zijn (sic) zullen een andere manier moeten vinden, voor zover zij de relatie wensen verder te zetten, om hun gezinsleven uit te bouwen/te beleven. "

Deze stelling is echter manifest fout. Een bevel om het grondgebied te verlaten is immers niet 'het enige alternatief'. Verwerende partij heeft geen gebonden bevoegdheid indien haar beslissing een hogere rechtsnorm schendt. Verwerende partij dient steeds te onderzoeken of haar beslissingen geen schending van een hogere rechtsnorm zoals artikel 8 EVRM met zich meebrengen. In casu liet verwerende partij dit volledig na.

Verwerende partij, die op de hoogte was van verzoeksters' gezinsleven met haar partner, heeft desondanks geen rekening gehouden met dit gezinsleven.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/Belgie, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij totaal geen rekening hield met verzoeksters' gezinsleven met haar partner. Verwerende partij verschuilt zich achter haar zogenaamde gebonden bevoegdheid om een bevel om het grondgebied af te leveren, hetgeen echter manifest onjuist is. Verwerende partij mag geen bevel om het grondgebied afleveren, indien dit een schending van een hogere rechtsnorm zoals artikel 8 EVRM tot gevolg heeft. Verwerende partij moet dan ook steeds nagaan of de rechten beschermd door artikel 8 EVRM niet in het gedrang komen. Dit onderzoek ontbrak echter compleet.

Verwerende partij schendt hierdoor duidelijk de zorgvuldigheidsplicht en artikel 8 EVRM. Verwerende partij had rekening moeten houden met het gezinsleven van verzoekster met haar partner."

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

"In een eerste middel wordt de schending aangevoerd van artikel 8 en artikel 13 EVRM, alsook van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker stelt al jaren een relatie te hebben met de referentiepersoon S. T. [...]. Dat het huwelijk niet kan erkend worden, betekent niet noodzakelijk dat er geen gezinsleven zou bestaa.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 8 EVRM de eerbiediging van het recht op gezinsleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht waarborgt. Doch, artikel 8 EVRM is geen absoluut recht en staat een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 d.d. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 d.d. 30.08.2007).

Artikel 8 EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de verwerende partij een algemene verplichting bestaan om verzoekster te gedogen op het grondgebied, enkel omwille van het feit dat zij een relatie zou hebben/heeft.

De artikelen 40 e.v. van de vreemdelingenwet hebben juist tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (zie ook Raad van State nr. 140.105 d.d. 02.02.2005 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 d.d. 30.08.2007).

Verzoekster laat na in concreto aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in haar familiaal leven zou uitmaken en dat haar private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS, 12 januari 2005, nr. 139.107).

Er wordt daarbij benadrukt dat met de bestreden beslissing aan de verzoekster het verblijfsrecht op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet werd geweigerd en dat de Raad van State er in zijn arrest nr. 231.772 van 26 juni 2015 op wees dat ook al primeert artikel 8 van het EVRM op de bepalingen van de Vreemdelingenwet, dit niet wil zeggen dat aan de administratieve overheid een belangenafweging wordt opgelegd, daar de wetgever deze reeds voorzien heeft in het kader van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Aldus staat in dit kader het opleggen aan de administratieve overheid om een belangenafweging te doen gelijk aan het feit dat de vreemdeling niet moet voldoen aan de wettelijke voorziene voorwaarden om van een gezinshereniging te kunnen genieten.

Bovendien werd in de bestreden beslissing rekening gehouden met het gezinsleven van verzoekster, maar er werd geoordeeld dat het huwelijk niet kan erkend worden en dat het huwelijk daardoor het recht op gezinshereniging niet opent.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.”

2.1.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) benadrukt dat zijn rechtsmacht, overeenkomstig de in de artikelen 144-146 van de Grondwet vervatte bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en de rechtbanken enerzijds en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als administratief rechtscollege anderzijds, is uitgesloten indien de wetgever tegen de beslissing van de administratieve overheid een beroep heeft opengesteld bij de gewone hoven en rechtbanken. De Raad benadrukt dan ook dat hij zich niet uitspreekt over de wettigheid van de weigering tot erkenning van de buitenlandse geboorteakte op zich door de gemachtigde van de staatssecretaris, daar hij hieromtrent geen rechtsmacht heeft, gelet op het beroep dat tegen zulke weigering overeenkomstig artikel 27, § 1, vierde lid, van het WIPR openstaat bij de familierechtbank.

Dit gegeven neemt echter niet weg dat de Raad conform artikel 39/1, § 1, tweede lid, *juncto* artikel 39/2, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) de wettigheid dient te beoordelen van de weigering van verblijf van meer dan drie maanden en aldus kan nagaan of de motivering van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden afdoende is om de verzoekende partij dit verblijf van meer dan drie maanden te weigeren in het kader van de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM (cf. RvS 18 maart 2009, nr. 191.552).

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

‘1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.’

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 EVRM.

Dit gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

In casu weigert de verwerende partij het huwelijk van de verzoekende partij te erkennen overeenkomstig artikel 21 van het wetboek internationaal recht (hierna: WIPR), daar er sprake is van polygamie omdat de Nederlandse referentiepersoon op het ogenblik dat hij huwde reeds met iemand anders wettelijk samenwoonde. De verwerende partij verwijst *in casu* naar artikel 33, boek I van het Burgerlijk Wetboek van Nederland en naar artikel 147 van het Burgerlijk Wetboek van België.

Gelet op het gegeven dat een buitenlandse huwelijksakte voorgelegd werd als bewijs van de aanverwantschapsband, speelt *in casu* artikel 27 van het WIPR. Voormeld artikel luidt als volgt:

"§ 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.

De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid.

Artikel 24 is, voorzover nodig, van toepassing. Ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, kan beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23. Het beroep wordt ingesteld bij de familierechtbank indien de buitenlandse authentieke akte een bevoegdheid als bedoeld in artikel 572bis van het Gerechtelijk Wetboek betreft.]

§ 2. Een buitenlandse authentieke akte die uitvoerbaar is in de Staat waarin zij is opgesteld, wordt in België uitvoerbaar verklaard door de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23 en na onderzoek van de voorwaarden bedoeld in § 1. De vordering tot verklaring van de uitvoerbaarheid van een buitenlandse authentieke akte wordt ingesteld bij de familierechtbank indien deze akte een bevoegdheid als bedoeld in artikel 572bis van het Gerechtelijk Wetboek betreft.

§ 3. Een gerechtelijke schikking aangegaan voor een buitenlandse rechter, die uitvoerbaar is in de Staat waar zij tot stand is gekomen, kan in België onder dezelfde voorwaarden als een authentieke akte uitvoerbaar verklaard worden.”

Uit deze bepaling volgt dat elke administratieve overheid, bij de uitoefening van haar bevoegdheden, ingevolge artikel 27 van het WIPR – en in het bijzonder gezien de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 moet worden gelet – de erkenning van een vreemde akte kan weigeren (RvS 1 april 2009, nr. 192.125; cf. M. TRAEST, commentaar bij artikel 27 in J. ERAUW e.a. (eds.), Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd, Antwerpen, Intersentia, 2004, (152) 153-154). Dat is het systeem van 'de plano' erkenning.

De gemachtigde is in dit geval de overheid die bevoegd is tot het vaststellen van een recht op verblijf van meer dan drie maanden op basis van een huwelijk met een Nederlandse onderdaan.

Uit artikel 27, § 1 van het WIPR volgt dat de gemachtigde, zoals alle Belgische overheden die met een buitenlandse authentieke akte worden geconfronteerd, zich dient uit te spreken over de vraag of de Guineese huwelijksakte al dan niet kan worden erkend. Hij dient daartoe te verifiëren of de buitenlandse authentieke akte waarop de verzoekende partij zich beroept, in België rechtsgeldig is hetgeen een onderzoek van de buitenlandse akte overeenkomstig artikel 27, § 1 van het WIPR, met inachtneming van artikelen 18 en 21 van het WIPR, inhoudt.

Artikel 21 WIPR, waarnaar de bestreden beslissing verwijst, luidt als volgt:

“De toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen buitenlands recht wordt geweigerd voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid wordt inzonderheid rekening gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die de toepassing van dat buitenlands recht zou meebrengen. Wanneer een bepaling van buitenlands recht niet wordt toegepast wegens deze onverenigbaarheid, wordt een andere relevante bepaling van dat recht of, indien nodig, van Belgisch recht toegepast.”

Artikel 46 van het WIPR, waarnaar de bestreden beslissing verwijst, luidt als volgt:

“Onder voorbehoud van artikel 47 worden de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk voor elke echtgenoot beheerst door het recht van de Staat waarvan hij bij de voltrekking van het huwelijk de nationaliteit heeft.

Een bepaling van het door het eerste lid toepasselijk verklaard recht, die het huwelijk tussen personen van hetzelfde geslacht verbiedt, is niet van toepassing indien een van de personen de nationaliteit bezit van een Staat waarvan het recht een dergelijk huwelijk toestaat of op het grondgebied van een dergelijke Staat zijn gewone verblijfplaats heeft.”

Artikel 47 van het WIPR luidt als volgt:

“§ 1. De vormvereisten voor de voltrekking van het huwelijk worden beheerst door het recht van de Staat op wiens grondgebied het huwelijk voltrokken wordt.

§ 2. Dit recht bepaalt met name of en volgens welke nadere regels :

1° het huwelijk in die Staat vooraf moet worden aangegeven en afgekondigd;

2° de akte van huwelijk in die Staat moet worden vastgesteld en overgeschreven;

3° het voor een godsdienstige instantie gesloten huwelijk rechtsgevolgen heeft;

4° het huwelijk bij volmacht kan plaatsvinden.”

In casu heeft de echtgenoot van de verzoekende partij de Nederlandse nationaliteit vandaar dat de verwerende partij naar artikel 33, boek I van het Burgerlijk Wetboek van Nederland verwijst en op grond hiervan concludeert dat “Volgens het RR van de Nederlandse referentiepersoon: T., S. [...] deed hij een Wettelijke samenwoning met: K., Z. [...] deze werd geregistreerd op 17.12.2013 te Antwerpen.

Pas op 22.06.2016 werd deze eenzijdig stopgezet te Antwerpen. Intussen huwde betrokkene echter met de referentiepersoon op 23/12/2015 te Guinée.

Hieruit blijkt dus op het moment van het huwelijk dat de referentiepersoon een wettelijke band had met iemand anders.

Vandaar dat de dienst Vreemdelingenzaken het huwelijk tussen betrokkenen weigert te erkennen, dit overeenkomstig art. 21 van de IPR-code.

Het huwelijk opent bijgevolg geen recht op gezinshereniging.”

Artikel 33, boek I van het Burgerlijk Wetboek van Nederland luidt als volgt:

“Een persoon kan tegelijkertijd slechts met één andere persoon door het huwelijk verbonden zijn.”

Voormelde bepaling heeft het uitdrukkelijk over het “huwelijk” en niet over het wettelijk samenwonen. Vooreerst wijst de Raad erop dat de verwerende partij niet aantoonde op grond van welk wetsartikel een wettelijke samenwoning die in België afgesloten werd, in Nederland gelijkgesteld wordt met een huwelijk. Voorts wijst de Raad erop dat de verwerende partij niet aantoonde dat de wettelijke samenwoning naar Belgisch recht überhaupt in Nederland en/of Guinee erkend wordt waardoor het een huwelijksbeletsel is.

Voorts verwijst de bestreden beslissing eveneens naar artikel 147 van het Burgerlijk Wetboek van België.

“Men mag geen tweede huwelijk aangaan voor de ontbinding van het eerste.”

Ook artikel 147 van het Burgerlijk Wetboek van België heeft het over het “huwelijk” en niet over het wettelijk samenwonen. Daarenboven bepaalt artikel 1476, §2 van het burgerlijk wetboek uitdrukkelijk dat de wettelijke samenwoning een einde neemt in het geval dat één van de partners overlijdt of in het huwelijk treedt of wanneer er een einde aan wordt gemaakt overeenkomstig het bepaalde in artikel 1476, §2 van het burgerlijk wetboek. Er is bijgevolg geen beletsel dat een wettelijke samenwonende in het huwelijk treedt met zijn wettelijk samenwonende partner of met een derde. De wettelijke samenwoning houdt van rechtswege op ingeval één van de partners in het huwelijk treedt (P. SENAËVE, "Compendium van het Personen- en Familierecht: boekdeel 2", Leuven, Acco, 2009, 291).

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris effectief heeft nagegaan of het gegeven dat een persoon met Nederlandse nationaliteit die in België een wettelijke samenwoning afgesloten heeft, maakt dat de voorgelegde huwelijksakte kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde voor personen die de Nederlandse en Guineese nationaliteit bezitten. Bijgevolg maakt de verwerende partij niet aannemelijk dat er in hoofde van de verzoekende partij sprake is van polygamie.

De vaststelling van verwerende partij dat er geen gezinsleven bestaat dat beschermenswaardig is onder artikel 8 EVRM, is kennelijk onredelijk. In die mate is artikel 8 EVRM geschonden. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. De overige aangevoerde schendingen behoeven geen verder onderzoek.

Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook het bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig werd gegeven. De gemachtigde van de staatssecretaris kan *in casu* immers geen bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij betekenen zonder eerst op een correcte en zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of zijn aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

Ook het bevel om het grondgebied te verlaten wordt zodoende vernietigd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 juni 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend zeventien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS